

“กระบวนการยุติธรรมกับความท้าทายในทศวรรษหน้า”

สกร
สำนักงานอัยการสูงสุด
OFFICE OF ATTORNEY GENERAL

ยส๑๓
กรมพัฒนาและส่งเสริมยุติธรรม
กรมพัฒนาและส่งเสริมยุติธรรม

ก่อนดำเนินคดี

การพัฒนามาตรฐานระบบการดำเนินคดีอาญาในชั้นสอบสวน
เพื่อยกระดับความเชื่อมั่นของประชาชน
(กระบวนการยุติธรรมทางอาญาไทยที่พึงปรารถนา)

- ควรมีการแก้ไขปรับปรุงเกี่ยวกับ
- 1) ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาบุคคล
 - 2) ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนากฎหมาย
 - 3) ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนากระบวนการ

การพัฒนา

กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ระหว่างดำเนินคดี

การแก้ไขกฎหมายโดยการนำมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้แทนการจำคุก

ควรมีการนำมาตรการแทนการจำคุกมากำหนดเป็นโทษ
เพื่อเป็นทางเลือกแทนการลงโทษจำคุก เพื่อหลีกเลี่ยงการนำ
ผู้กระทำความผิดไม่ร้ายแรงเข้าไปรับโทษจำคุกในเรือนจำ

ความร่วมมือระหว่างประเทศในคดีอาญาเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน

- 1) ควรทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศในทางอาญากับต่างประเทศต่างๆ มากขึ้น
- 2) ควรแก้ไขกฎหมายตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศฯ และกฎหมายลำดับรอง
- 3) หน่วยงานต่างๆ ควรจัดทำแนวทางการสืบสวนสอบสวนระหว่างประเทศ เพื่อให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างถูกต้อง

การบริหารจัดการข้อมูลเทคโนโลยีสารสนเทศในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
(ประวัติการกระทำผิดในคดีอาญา)

ควรเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร กับระบบการแจ้งผลคดี
ของสำนักงานอัยการสูงสุด และระบบจัดเก็บคำพิพากษาของสำนักงานศาลยุติธรรม
(ใช้ระบบการจัดการข้อมูลสารสนเทศเดียวกัน โดยกำหนดผู้ดูแลระบบร่วมกัน
และแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อรองรับการใช้งานในระบบอิเล็กทรอนิกส์ร่วมกัน)

(ร่าง) แผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2566-2569)
วิสัยทัศน์ “สร้างความร่วมมือในการบริหารงานเพื่ออำนวยความสะดวก
อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม โดยยึดหลักนิติธรรม”

หลังดำเนินคดี

การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดบนหลักสิทธิมนุษยชน : กรณีผู้เคยต้องโทษจำคุกสมัครเข้ารับราชการ

ควรแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการ (ส่วนที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของบุคคลที่จะเข้ารับราชการ ตามพร.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มาตรา 36 ข.) โดยมีปัจจัยที่นำมาพิจารณาประกอบ ได้แก่

- 1) ระยะเวลาหลังพ้นโทษ
- 2) ประเภทความผิด
- 3) พฤติการณ์ในการกระทำความผิด
- 4) ความสัมพันธ์ระหว่างความผิดที่เคยกระทำกับลักษณะงาน
- 5) พิจารณปัจจัยอื่น ๆ เช่น อายุของผู้เคยต้องโทษขณะกระทำความผิด หรือขณะที่พ้นโทษมาแล้ว สภาพจิตของผู้เคยต้องโทษ

หลักสูตรการบริหารงานยุติธรรมระดับสูง รุ่นที่ ๑๓ (ยธส.๑๓)

กิจกรรมถอดบทเรียน (Lesson Learned)

โดยวิทยากร ผศ.ดร.ปรีชญาน์ นักร้อง

ผศ.ดร.อานุกาฬ รักสุวรรณ

ผศ.ดร.ประพนธ์ นุชเปี่ยม

“กิจกรรมถอดบทเรียน” มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าอบรมได้ฝึกการจัดการกับปัญหาตามแนวทาง Problem Oriented Approach การระบุปัญหา (Problem Identification) และการคิดเชิงออกแบบ (Design Thinking) โดยมีประเด็นหัวข้อ “กระบวนการยุติธรรมกับความท้าทายในทศวรรษหน้า” และ (ร่าง) แผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๖๙) เป็นแกนหลักในการระบุปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม และใช้เป็นกรอบในการนำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อให้สามารถนำองค์ความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ตามพันธกิจตามร่างแผนแม่บทฉบับดังกล่าว ซึ่งกลุ่มผู้ศึกษาได้ดำเนินการผ่านการนำเสนอผลผลิตในรูปแบบแผ่นเดียว (One Concept Paper) กลุ่มละ ๑ ผลงาน และผลผลิตรวม ในนามของรุ่น ๑ ผลงาน ซึ่งผู้เข้าอบรมฯ ประกอบด้วย ๑) กลุ่มการเวก ๒) กลุ่มกาสะลอง ๓) กลุ่มจามจุรี ๔) กลุ่มปาริชาติ และ ๕) กลุ่มพุทธรักษา ได้นำเสนอรายงานโดยมีบทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary) ดังนี้

กลุ่มที่ ๑ กลุ่มการเวก หัวข้อ “ปัญหาความร่วมมือระหว่างประเทศในคดีอาญาเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน”

เนื่องจากรูปแบบการประกอบอาชญากรรมในปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงไปจากผลของโลกาภิวัตน์ (Globalization) การขยายตัวของระบบคมนาคมที่สูงขึ้น (Expansion of Transportation) และ นวัตกรรมในโลกออนไลน์ (Cyber Innovation) ส่งผลให้อาชญากรรมข้ามชาติมีจำนวนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามแม้ประเทศไทยมีหลักเกณฑ์ในการร่วมมือในคดีอาญาเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ.๒๕๓๕ ก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติความร่วมมือดังกล่าวกลับเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากยังขาดข้อตกลงระหว่างประเทศ กฎหมายลำดับรอง และแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนในการดำเนินการ นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงยังพบว่ามีปัญหาทางปฏิบัติอื่นอีกหลายประการ ซึ่งทางกลุ่มผู้ศึกษาเห็นว่าปัญหาดังกล่าวสามารถแก้ไขได้ตามแนวทางสามประการคือ (๑) ประเทศไทยควรมีการทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศในทางอาญากับประเทศต่างๆมากขึ้น เพื่อให้ร่วมมือระหว่างประเทศในคดีอาญาเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน เป็นไปอย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ (๒) รัฐควรมีการแก้ไขกฎหมาย ทั้งตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ.๒๕๓๕ และ กฎหมายลำดับรอง โดยควรมีการระบุในเรื่องของอำนาจของผู้ประสานงานกลางให้มีความชัดเจนและสอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันมากกว่านี้รวมทั้งควรมีการกำหนดในเรื่องการจัดตั้งคณะทำงานขึ้น ในแนวทางเดียวกับคณะทำงานเฉพาะกิจ (task force) ในสหรัฐอเมริกา หรือ ทีมสืบสวนร่วม (Joint Investigation Team) ของ

สหภาพยุโรป (๓) หน่วยงานต่าง ๆ ควรมีการจัดทำแนวทางการสืบสวนสอบสวนระหว่างประเทศเพื่อให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างถูกต้อง และพยานหลักฐานที่ได้มาสามารถใช้ในการฟ้องร้องบังคับคดีในศาลโดยไม่เป็นพยานหลักฐานที่ต้องห้ามมิให้รับฟัง

กลุ่มที่ ๒ กลุ่มกาสะลอง หัวข้อ “การบริหารจัดการข้อมูลเทคโนโลยีสารสนเทศในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (ประวัติการกระทำผิดในคดีอาญา)”

ปัญหาและอุปสรรคในการจัดเก็บข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรให้มีความถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ ส่วนหนึ่งเกิดจากระบบฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรไม่มีการเชื่อมโยงกับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ทั้งหน่วยงานภายในด้วยกันเองและหน่วยงานภายนอก อันเนื่องมาจากข้อจำกัดด้านนโยบายของผู้บริหาร ความกังวลในเรื่องการรักษาความลับของข้อมูล และข้อจำกัดด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ทางกลุ่มผู้ศึกษาได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูลประวัติผู้ต้องหาของกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ให้มีความถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ โดยเห็นว่า ควรเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร กับระบบการแจ้งผลคดีของสำนักงานอัยการสูงสุด และระบบจัดเก็บคำพิพากษาของสำนักงานศาลยุติธรรม และใช้ระบบการจัดการข้อมูลสารสนเทศที่เป็นระบบเดียวกัน โดยกำหนดผู้ดูแลระบบร่วมกัน รวมทั้งควรแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อรองรับการใช้งานในระบบอิเล็กทรอนิกส์ร่วมกัน เพื่อรักษาความปลอดภัยในการเข้าใช้งานในระบบ และสามารถบริหารจัดการข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำ และมีประสิทธิภาพ

กลุ่มที่ ๓ กลุ่มจามจุรี หัวข้อ “การพัฒนามาตรฐานระบบการดำเนินคดีอาญาในชั้นสอบสวน เพื่อยกระดับความเชื่อมั่นของประชาชน (กระบวนการยุติธรรมทางอาญาไทยที่พึงปรารถนา)”

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยไม่มีบทบัญญัติให้พนักงานอัยการมีอำนาจหน้าที่ในการสอบสวนหรือมีอำนาจหน้าที่ร่วมสอบสวนคดีอาญากับพนักงานสอบสวนตั้งแต่เริ่มต้นคดี ทำให้พนักงานอัยการซึ่งมีหน้าที่พิจารณาว่าจะสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีต่อศาล ต้องทำงานตามเอกสารสำนวนการสอบสวนที่ได้รับจากพนักงานสอบสวนเท่านั้น โดยพนักงานอัยการไม่เคยพบพยานหลักฐานโดยเฉพาะพยานบุคคลหรือพยานวัตถุมาก่อนแต่อย่างใด เป็นเหตุให้พนักงานอัยการพิจารณาพยานหลักฐานผิดพลาดคลาดเคลื่อนและนำผู้บริสุทธิ์มาฟ้องจนศาลฟังลงโทษเสมอมา ซึ่งเมื่อได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับระบบการสอบสวนของประเทศญี่ปุ่นและในประเทศเกาหลีใต้ ทางกลุ่มผู้ศึกษาเห็นว่า การตราพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีอาญา พ.ศ. ร่างกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้มีการคุ้มครองสิทธิเฉพาะในส่วนของผู้ต้องหาในระหว่างการสอบสวนเท่านั้น ซึ่งไม่ครอบคลุมถึงการคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้ถูกกล่าวหา อันได้แก่ ผู้ถูกจับ หรือผู้ต้องสงสัย ในขณะที่ถูกจับหรือควบคุมตัวในระหว่างการสอบสวน และมีได้กำหนดกระบวนการหรือขั้นตอนการสอบสวนเพื่อพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของบุคคลผู้ถูกกล่าวหา (ก่อนมีการตั้งข้อกล่าวหา) เพื่อดำเนินคดีฟ้องต่อศาล รวมทั้งมิได้มีขั้นตอนในการตรวจสอบความถูกต้องในการตั้งข้อกล่าวหา ก่อนการแจ้งข้อกล่าวหาต่อผู้ต้องหา ตลอดจนมิได้กำหนดให้พนักงานอัยการเข้าไปมีส่วนร่วมรู้เห็นในพยานหลักฐานและในการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวน ประกอบกับ

พระราชบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศไทยเป็นกฎหมายกลางที่ใช้ในการสอบสวนคดีอาญาอยู่แล้ว หากมีกฎหมายใหม่ออกมาหลายฉบับมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนและยากแก่การเข้าใจ จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการออกกฎหมายใหม่แต่อย่างใด แต่ควรมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ๓ ส่วน คือ (๑.) ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาบุคคล (๒.) ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนากฎหมาย และ (๓.) ข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนากระบวนการ

กลุ่มที่ ๔ กลุ่มปரிชาติ หัวข้อ การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดบนหลักสิทธิมนุษยชน : กรณีผู้เคยต้องโทษจำคุกสมัครเข้ารับราชการ

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๗) เป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในการประกอบอาชีพข้าราชการ โดยไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า การออกกฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลกรณีนี้ ใช้ข้อยกเว้นตามเงื่อนไขใด เช่น ความผิดเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด ผู้กระทำผิด อาจมีผู้ใช้ที่มีความชั่วร้าย เพียงแต่เป็นผู้ที่อ่อนเยาว์ต่อโลกหรือมีสภาพจิตใจที่ไม่เข้มแข็งพอ หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ส่งผลให้เป็นเช่นนั้น ดังนั้น การจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพของบุคคลที่เคยต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาในประเทศไทย ควรพิจารณาตามความเหมาะสมและจำเป็นในแต่ละอาชีพ โดยพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความผิดที่เคยกระทำ (ฐานความผิด) กับตำแหน่งหน้าที่ความรับผิดชอบหรือลักษณะงานของตำแหน่งนั้น อายุขณะกระทำความผิดอัตราโทษที่ศาลกำหนด ระยะเวลาหลังพ้นโทษ และการกระทำผิดซ้ำ ประกอบกัน ซึ่งทางกลุ่มผู้ศึกษาได้มี ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับการพัฒนาและแนวทาง กล่าวคือ ควรแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการ ในส่วนที่กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของบุคคลที่จะเข้ารับราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ๒๕๕๑ มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. ลักษณะต้องห้าม (๗) “เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ” โดยมีปัจจัยที่อาจนำมาพิจารณาประกอบได้แก่ (๑) ระยะเวลาหลังพ้นโทษ (๒) ประเภทความผิด (๓) พฤติการณ์ในการกระทำความผิด (๔) ความสัมพันธ์ระหว่างความผิดที่เคยกระทำกับลักษณะงาน และ (๕) พิจารณปัจจัยอื่น ๆ เช่น อายุของผู้เคยต้องโทษขณะกระทำความผิด หรือขณะที่พ้นโทษมาแล้ว สภาพจิตของผู้เคยต้องโทษ

กลุ่มที่ ๕ กลุ่มพุทธรักษา หัวข้อ “การแก้ไขกฎหมายโดยการนำมาตรการลงโทษระดับกลางมาใช้แทนการจำคุก”

ปัจจุบันปริมาณผู้ต้องขังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีแนวโน้มในอัตราก้าวหน้า ซึ่งถือเป็นวิกฤติที่เป็นอุปสรรคสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาในเรื่องอื่น ๆ โดยการเพิ่มขึ้นของปริมาณผู้ต้องขังในลักษณะดังกล่าว ส่งผลกระทบโดยตรงต่องบประมาณและประสิทธิภาพในการบริหารงานของหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องดังกล่าว รวมทั้งการควบคุมดูแลและพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง และยังนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ มากมายทั้งความแออัด งบประมาณ บุคลากร การบริหารงานเรือนจำ และเรื่องสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขัง นอกจากนี้ปัจจุบันโทษ

ตามประมวลกฎหมายอาญาได้มีการกำหนดมาเป็นเวลานานและมีอยู่อย่างจำกัดไม่สามารถให้ศาลใช้โทษที่เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดซึ่งไม่เป็นอันตรายต่อสังคม จึงควรมีการนำมาตรการแทนการจำคุกมากำหนดเป็นโทษเพื่อเป็นทางเลือกแทนการลงโทษจำคุก เพื่อหลีกเลี่ยงการนำผู้กระทำความผิดไม่ร้ายแรงเข้าไปรับโทษจำคุกในเรือนจำ มุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้กระทำความผิด และแก้ไขฟื้นฟูตามปัจจัยเฉพาะรายเพื่อกลับเข้าไปอยู่ในสังคมได้อีกครั้ง โดยให้มีหน่วยงานหรือองค์กรสหวิชาชีพเข้ามามีส่วนร่วมสนับสนุนในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมเพื่อนำไปสู่กระบวนการกำหนดโทษที่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิด ทั้งนี้ทางกลุ่มผู้ศึกษาได้เสนอแนวทางที่เป็นรูปธรรมไว้สามประการคือ (๑) แก้ไขเรื่องเงื่อนไขการพิจารณาการรอกำหนดโทษหรือการรอกำหนดโทษของศาล (๒) การจัดทำรายงานการสืบเสาะและพินิจประกอบความเห็นจากสหวิชาชีพ (๓) การกำหนดมาตรการของศาลและการฝ่าฝืนมาตรการแทนการจำคุก (๔) แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๗/๑ และมาตรา ๒๗/๒ เพื่อกำหนดประเภทของมาตรการแทนการจำคุกและการปฏิบัติหากมีการฝ่าฝืน

ทั้งนี้ ยธส.๑๓ ได้นำปัญหาและผลการศึกษาที่พบมาเปรียบเทียบกับ(ร่าง) แผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๖๙) โดยผลการศึกษาสามารถตอบโจทย์พันธกิจทั้งสามด้านของร่างแผนแม่บทดังกล่าว ดังนี้

(๑) การสร้างความเป็นธรรมตามกฎหมาย

รายงานการศึกษาของกลุ่มปารีชาติและกลุ่มพุทธรักษาสามารถนำมาปรับเข้ากับพันธกิจข้อนี้ได้เนื่องจากมีข้อเสนอแนะเป็นการแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย นอกจากนี้ยังเป็นไปตามบริบทของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านกระบวนการทัศนในระบบกระบวนการยุติธรรมที่เปลี่ยนจากการแก้แค้นทดแทน (Retribution) ไปเป็นกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (Restorative Justice)

(๒) การพัฒนากระบวนการยุติธรรมตามมาตรฐานสากล

รายงานการศึกษาของกลุ่มจามจุรีสามารถส่งเสริมพันธกิจดังกล่าว โดยทำให้การสอบสวนคดีอาญาเป็นไปอย่างรอบคอบ รัดกุมมากกว่าเดิม ด้วยบทบาทที่เพิ่มมากขึ้นของพนักงานอัยการจะสร้างความสมดุลในการตรวจสอบการสอบสวนของเจ้าพนักงานสอบสวน(check and balance) ทำให้สามารถแก้ไขปัญหาพนักงานอัยการพิจารณาพยานหลักฐานผิดพลาดคลาดเคลื่อนและนำผู้บริสุทธิ์มาฟ้องจนศาลฟังโทษ ซึ่งท้ายที่สุดแล้วย่อมเป็นการยกระดับความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรม

(๓) การประสานความร่วมมือในการบริหารงานยุติธรรม

รายงานการศึกษาของกลุ่มการเวก และ กลุ่มกาสะลอง เป็นไปตามพันธกิจดังกล่าวเนื่องจากพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศในทางอาญาย่อมทำให้เกิดความร่วมมือในการบริหารงานยุติธรรมในระดับระหว่างประเทศที่ดีขึ้น ส่งผลให้ประเทศไทยมีศักยภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติ ส่วนการการบริหารจัดการข้อมูลเทคโนโลยีสารสนเทศในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (ประวัติการกระทำผิดในคดีอาญา) จะทำให้เกิดความร่วมมือด้านระบบฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร กับระบบการแจ้งผลคดีของสำนักงานอัยการสูงสุด

และระบบจัดเก็บคำพิพากษาของสำนักงานศาลยุติธรรม และใช้ระบบการจัดการข้อมูลสารสนเทศที่เป็นระบบเดียวกัน โดยกำหนดผู้ดูแลระบบร่วมกัน ทำให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทำงานได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น